

Arrest

nr. 243 508 van 30 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2019 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het arrest van 18 september 2020 met nr. X waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS, loco advocaat C. DESENFANS, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster dient op 4 april 2018 een verzoek om internationale bescherming in, samen met haar echtgenoot.

Verzoekster wordt op 1 april 2019 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 4 december 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Palestijnse bewoner van de Gazastrook. U bent een soennitisch moslim van Arabische afkomst en u bent geboren op X 1987 in X. U woonde in Toufah. Vanaf uw zesde woonde u in Tel Alhawa. U ging naar school tot het tweede middelbaar. Na uw eerste huwelijk in 2004 verhuisde u naar Sabaha. Na de dood van uw eerste echtgenoot verhuisde u in 2011 terug naar Tel Alhawa. Hoewel u stelt niet-UNWRA geregistreerd te zijn, werd u op basis van uw huwelijk in 2015 met [H.H.A.A.] [...], een Palestijnse vluchteling die bij UNRWA als dusdanig was geregistreerd, eveneens geregistreerd bij UNRWA. U vestigde zich na dit huwelijk in Zahra.

Uw echtgenoot plaatste verschillende controversiële commentaren op Facebook. Hierdoor werd hij op 8 maart 2016 aangehouden door Hamas nadat een zekere [A.M.A.H.] hierover klacht had ingediend. Uw echtgenoot heeft toen drie dagen vastgezet. Via bemiddeling door uw oom werd overeengekomen dat uw echtgenoot een verzoeningsdocument moest ondertekenen en 200 dollar moest betalen aan [A.M.A.H.], naast de boete van 100 sjekel die hij tevens moest neertellen.

Op 1 juni 2017 plaatste uw echtgenoot een commentaar op Facebook naar aanleiding van de dood van een persoon. Hij vermeldde erbij dat het om een persoon van daesh (Islamitische Staat, IS) ging. Nadien werd hij via zijn gsm met de dood bedreigd en vielen zes personen bij jullie thuis binnen op zoek naar uw echtgenoot. Hij kon echter ongemerkt ontsnappen en vestigde zich van toen af bij zijn zus in Rafah. U verwittigde uw echtgenoot dat u abnormale geluiden van motors in de buurt had gehoord, waaruit u afleidde dat ze nog steeds naar hem op zoek waren.

Op 17 augustus 2017 verlieten jullie Gaza via de grenspost van Rafah naar Egypte. Op 6 september 2017 reisde u van daaruit door naar Libië. Van daaruit reisde u op 26 september 2017 naar Italië, vanwaar u op 4 oktober 2017 naar Oostenrijk reisde, waar ook de ex-echtgenote van uw echtgenoot, [L.S.H.A.] [...], met hun kinderen verbleef. Uw vingerafdrukken ter inschrijving van uw verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk werden op diezelfde dag genomen. In Oostenrijk werd uw kind [Y.] geboren op [...].

Uw verzoek werd daar echter op basis van de Dublin-verordening afgewezen aangezien u eerder via Italië passeerde, waarop u via Duitsland (waar u nog een week verbleef) naar België kwam op 29 maart 2018. Op 4 april 2018 diende u hier, samen met uw echtgenoot en kinderen, een verzoek om internationale bescherming in.

Hier in België plaatste uw echtgenoot een Facebookpost waarin de wantoestanden van Hamas tegen burgers werden aangeklaagd. Hierop werd uw schoonmoeder meegedeeld dat als uw echtgenoot naar Gaza zou komen, hij gedood zou worden.

Ter staving van uw verzoek legt u uw originele identiteitskaart (d.d. 8/12/15), een kopie van uw paspoort (d.d. 26/9/16) en een visum voor Libië (d.d. 20/8/17) voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u niet noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en de door u neergelegde stukken blijkt dat u in het verleden weliswaar beroep kon doen

op de bijstand van UNRWA, doch dit omdat u gehuwd bent met een Palestina Vluchteling waardoor u bij UNRWA werd geregistreerd en een Family Registration Card kreeg. Overeenkomstig de UNHCR "Guidelines on International Protection No. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees" van December 2017 vallen evenwel enkel volgende categorieën van UNRWA-Palestijnen onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie: (1) Palestijnen die "Palestina Vluchtelingen" zijn in de zin van Resolutie 194 (III) van de Algemene Vergadering van 11 december 1948 en daarop volgende resoluties van de Algemene Vergadering, en die, ingevolge het Arabisch-Israëliësch conflict van 1948, ontheemd zijn uit dat deel van het mandaatgebied Palestina dat later de staat Israël werd, en die in de onmogelijkheid verkeren om terug te keren; (2) Palestijnen die "ontheemde personen" zijn in de zin van Resolutie 2252 (ES-V) van 4 juli 1967 van de Algemene Vergadering en de daarop volgende VN-resoluties, en die, ingevolge het Arabisch-Israëliësch conflict van 1967 ontheemd zijn uit Palestijnse gebied dat sinds 1967 bezet wordt door Israël en die niet in de mogelijkheid verkeren om terug te keren; (3) MNR Family Members; en (4) Non-refugee wives.

Daar u niet bij de UNWRA geregistreerd staat als Palestina Vluchteling, en noch als MNR Family Member of ontheemde Palestijn van 1967 beroep kan doen op de bijstand van de UNWRA valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd uw verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

U beweert dat u bij een eventuele terugkeer naar Gaza vervolging dient te vrezen vanwege Hamas omwille van commentaren die uw echtgenoot op Facebook plaatste. U baseert uw asielerelaas volledig op de motieven die werden aangebracht door uw partner. Aan het asielerelaas van uw man kan echter geen geloof worden gehecht, en dit om volgende redenen, die tevens van toepassing zijn op uw asielerzoek:

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u door leden van de interne veiligheidsdienst, Hamas en Qassam vervolgd wordt omwille van commentaren en een video die u op Facebook postte. Met betrekking tot deze problemen met de net vermelde organisaties, dient te worden opgemerkt dat het CGVS deze niet als geloofwaardig beschouwt en dit om de volgende redenen.

Eerst en vooral wordt de geloofwaardigheid van de incidenten die u ertoe noopten het land te verlaten, ernstig ondermijnd door fundamentele tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van uw echtgenote en u. Zo verklaart uw echtgenote ten aanzien van het CGVS aanvankelijk dat u slechts één keer aangehouden werd naar aanleiding van uw kritische posts (CGVS 18/12676B p.11). Wanneer ze evenwel geconfronteerd wordt met het feit dat ze bij de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) aanhaalde dat u "ontelbare" keren werd vastgehouden omwille van uw politieke Facebookposts, bevestigt ze dat dit inderdaad klopt. Daarna beweert ze dan weer dat u twee keer gearresteerd werd, om onmiddellijk daarna toch van slechts één keer gewag te maken en te ontkennen eerder verklaard te hebben dat u ontelbare keren zou zijn vastgehouden. Als ze dan wordt geconfronteerd met haar andere verklaring bij de DVZ ("bij mijn weten werd hij vier keer aangehouden als gevolg van posts op Facebook") herhaalt ze simpelweg dat er maar sprake was van één aanhouding. Ze zou zich niet herinneren wat ze bij de DVZ verklaarde (CGVS 18/12676B p.12). Uw echtgenote verklaarde eerder nochtans dat het interview bij de DVZ goed verlopen was en dat haar verklaringen toen aan haar voorgelezen werden en dat alles correct werd genoteerd (CGVS 18/12676B p.2). Dat uw vrouw niet zou weten of u één, twee, vier of "ontelbare" keren werd gearresteerd, is hoogst opmerkelijk en roept ernstige vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid. Dergelijke tegenstrijdigheden halen de geloofwaardigheid van uw asielerelaas volledig onderuit.

Er kunnen tevens enkele bedenkingen gemaakt worden met betrekking tot uw verklaringen omtrent de door u in 2016 in Gaza op Facebook geplaatste commentaar bij een artikel over Hamas. U beweert bij

het CGVS dat u toen vermeldde dat de kopstukken van Hamas dieven en huurlingen zijn. Nochtans verklaarde u bij de DVZ nog dat u zich niet meer herinnerde wat u toen had gepost. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, verklaart u dat het “zoiets” was (CGVS p.18). Dit doet ten zeerste de wenkbrauwen fronsen. Voor de volledigheid kan nog worden aangestipt dat het probleem dat u hierdoor zou hebben ondervonden met de interne veiligheidsdienst hoe dan ook niet meer actueel is. U verklaart zelf dit met geld te hebben opgelost (CGVS p.16). Na de betaling van een geldboete, een geldsom aan de persoon die het probleem voor u veroorzaakte, het ondertekenen van een verzoeningsdocument en het uiten van uw excuses, was dit van de baan. U bent niet voor een rechter moeten verschijnen en werd niet veroordeeld (CGVS p.17-19).

In juni 2017 zou u opnieuw problemen hebben gekregen naar aanleiding van een facebookpost. Hoewel u uit uw eerdere ervaring wellicht kon opmaken dat het bekritisieren van bepaalde personen ernstige gevolgen kon hebben, bleek u vreemd genoeg nog steeds een openbaar (d.i. door iedereen consulteerbaar) facebookprofiel te hebben (CGVS p.20). U stelt dat het voor u “niet zo belangrijk” was om het privé te maken, wat gezien de voorgeschiedenis mag verbazen. Gevraagd of u niet kon voorzien dat deze post problemen zou opleveren, stelt u dat u niet wist dat ‘daesh’ ook actief was in de Gaza-strook. U zou hebben geweten dat ze aanwezig waren in Egypte of de Sinai, maar dat ze ook in de Gaza-strook mensen hadden, zou u niet hebben geweten (CGVS p.20). Niet enkel is dit sowieso ongeloofwaardig, evenzo blijkt dat u eerder nog stelde dat u van iedereen in uw regio weet of hij tot Fatah, Qassem of Hamas behoort en blijkt tevens dat u in staat bent om de situatie te beschrijven waarin een bepaalde persoon uit uw regio zich bij daesh heeft aangesloten (CGVS p.19). Dat iemand als u onwetend zou zijn van de aanwezigheid van daesh, zoals u aanvankelijk zegt, is dan ook weinig geloofwaardig, temeer u later in het gehoor stelt dat u “als bewoner van Gaza, op basis van onderzoek, (ik) tot de conclusie ben gekomen dat daesh in Gaza aanwezig is” en u veel mensen van hen herkend heeft (CGVS p.22).

Bevreemdend is ook te moeten vaststellen dat, hoewel u beweert na uw problemen van juni 2017 te zijn moeten onderduiken (CGVS p.23), uw echtgenote vermeldt dat u haar in die periode toch twee keer stiekem te opzocht bij haar thuis (CGVS 18/12676B p.10). Dergelijke handelwijze is onverenigbaar met de vrees die u beweert te hebben gekoesterd. Op die manier zou u zichzelf immers blootstellen aan een niet te onderschatten risico te worden gevonden door de personen die u bedreigden.

Dat Hamas u niet viseerde wordt ook bevestigd door uw wijze van vertrek uit Gaza. U verliet Gaza immers op legale wijze, voorzien van uw paspoort en identiteitskaart, via de grenspost Rafah, die Hamas zelf bewaakte. U zou voor u en uw echtgenote 4600 dollar “tansiq” hebben betaald (CGVS p.27). Uit informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat dit wil zeggen dat u voldeed aan de voorwaarde tot voorafgaande coördinatie met de Egyptische autoriteiten en de de facto regering in Gaza, namelijk Hamas. Bovendien kwam na uw vertrek uit Gaza niemand meer naar u op zoek in verband met de problemen die u er zou hebben gekend. Immers, de eerste keer dat iemand na uw vertrek naar u op zoek zou zijn gekomen dateert van twee weken voor uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, in het kader van de video die u toen online zou hebben gezet (CGVS p.25).

Wat betreft deze meest recente problemen die u aanhaalt, namelijk uw vrees omwille van de video omtrent wantoestanden van Hamas in reactie op de betogingen in Gaza, die u vanuit België op Facebook zou hebben geplaatst, dient te worden opgemerkt dat deze niet ernstig kunnen worden genomen. Zo weet uw echtgenote bijvoorbeeld niet wanneer u deze online zou hebben geplaatst en maakt zij bovendien zelfs in het geheel geen gewag van een video, ook niet wanneer haar expliciet gevraagd wordt of u een ‘foto, tekening, filmpje of dergelijke’ postte. Ze heeft het enkel over foto’s en commentaar (CGVS 18/12676B p.15). Dit is eens te meer opmerkelijk. U verklaart op een gegeven moment dat behalve de bedreigingen via Facebook er na het posten van deze video niets gebeurde (CGVS p.29). Wanneer dan wordt gewezen op feit dat u eerder nochtans zei dat men bij u thuis naar u op zoek was gekomen, verklaart u dat leden van de interne veiligheid en Qassam inderdaad drie keer langs zouden zijn geweest op zoek naar u. U weet echter niet precies wanneer (CGVS p.29). Dergelijke vage verklaringen kunnen allerminst overtuigen.

Het is daarenboven onbegrijpelijk dat u, die beweert in het verleden al verschillende problemen te hebben gehad omwille van zaken die u op Facebook postte, nog steeds in het openbaar zulke zaken zou blijven posten (CGVS p.23-24). Temeer daar uw moeder, broers en zussen nog steeds in Gaza verblijven (CGVS p.6-7). Wanneer u gevraagd wordt of u wist hoe Hamas zou reageren wanneer er kritiek op hen wordt geuit, verklaart u laconiek dat dit u niets kan schelen (CGVS p.30). Als u dan wordt gewezen op het feit dat u in Gaza nog verschillende familieleden hebt wonen en u de vraag gesteld

wordt of u dan niet vreest dat hen iets zou worden aangedaan door hetgeen u postte, antwoordt u dat uw broer hen zou gezegd hebben dat hij niets meer met u te maken heeft (CGVS p.30). Dat daarmee de kous af zou zijn en ze hen zomaar met rust zouden laten, is niet aannemelijk. Het is bovendien ook zeer bevreemdend dat u stelt eigenlijk niet verwacht te hebben dat ze uw familie iets zouden aandoen omwille van uw Facebookposts. Uw echtgenote haalt immers aan dat wanneer iemand in het buitenland zit de familieleden in zijn plaats worden bestraft (CGVS 18/12676B p.15). Hoewel u beweert vroegere problemen omwille van Facebookposts te hebben kunnen oplossen na betaling van geld, beweert u nu simpelweg dat het u niets kon schelen: aangezien u in België verblijft, voelt u zich toch veilig (CGVS p.30). Dat u zich kennelijk niet bezighield met de vraag welke gevolgen dit zou hebben voor uw in Gaza achtergebleven familieleden, relativeert de ernst en geloofwaardigheid met betrekking tot dit aspect van uw vrees.

Gelet op het bovenstaande kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De identiteitskaart van uw echtgenote (d.d. 8/12/15), de geboorteakte van uw zoon [Z.], de geboorteakte van uw zoon [Y.] en andere documenten in dit verband en de kopieën van uw identiteitskaart (d.d. 9/6/16), uw paspoort (d.d. 18/8/16), het paspoort van uw echtgenote (d.d. 26/9/16), het paspoort van uw zoon [Z.] (d.d. 16/10/16), uw Duitse identificatiekaart als asielzoeker, het visum voor Libië van uw echtgenote en zoon (d.d. 20/8/17) en de pagina van uw beslissing in Oostenrijk, vormen enkel een indicatie met betrekking de identiteit, herkomst en eerdere verblijfplaatsen van uw gezinsleden en u. U legde ook uw UNRWA-kaart neer. Uw identiteit als UNRWAgeregistreerde Gazaan wordt echter niet betwist. Wat betreft de Facebookposts die u voorlegt als bewijs dat u via Facebook werd bedreigd omwille van hetgeen u op dat platform plaatste, dient te worden opgemerkt dat deze slechts weinig bewijswaarde hebben. Dergelijke zaken kunnen immers gemakkelijk geënceneerd worden en door eender wie opgesteld zijn. Ze kunnen allerminst als bewijs gelden voor uw beweringen dat u werkelijk werd bedreigd.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiliënsector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socioeconomisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door

artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is. Zo geeft uw echtgenoot aan dat jullie in Gaza een goede woning hadden (CGVS 18/12676 p.14). Ook u verklaart dat jullie het goed hadden in Gaza (CGVS p.16). Jullie woonden er in een appartement dat uw echtgenoots eigendom was. Uw echtgenoot geeft tevens aan dat de gemeente waar u woonde goede diensten verleende. De straten en parken waren netjes en er was goed drinkwater voorhanden (CGVS 18/12676 p.5). Ook uw moeder, broers en zussen hebben een eigen woning. Uw moeder krijgt een financiële tegemoetkoming sinds het overlijden van uw vader. Verschillende van uw broers werken nog steeds in Gaza (CGVS p.4-5). Uw echtgenoot heeft verschillende jobs uitgeoefend binnen en buiten Gaza (CGVS 18/12676 p.9-11). Zijn familie had een eigen chauffeur (CGVS 18/12676 p.21). Hij kon ook zonder moeite jullie reis naar Europa financieren (CGVS 18/12676 p.27).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>, alsook de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019" van 10 september 2019) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermd Rand" startte. Meer recent konden dergelijke escalaties vastgesteld worden tussen eind maart en begin september 2019, gedurende dewelke wapenstilstanden verbroken werden door nieuwe opflakeringen van geweld. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei, 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Hetzelfde geldt voor de escalaties in juni en augustus 2019, waarbij de Israëlische strijdkrachten strategische doelwitten van Hamas viseerden.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de

tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëliisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename geweld op het terrein. De Israëliische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëliische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëliische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëliische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëliische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gaza. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de

Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen of waarvan we kunnen aannemen dat ze bewezen of gegrond zijn, wat niet het geval is gelet op de voorafgaande overwegingen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonst. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de

plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooien in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het

buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Cairo, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Cairo of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van verzoeksters echtgenoot werd op 4 december 2019 een beslissing genomen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met van 30 oktober 2020 met nr. 243 506 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de uitsluiting van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1D van het VN Vluchtelingenverdrag bevestigd.

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1A en 1D van het VN Vluchtelingenverdrag, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48, 48/2 tot en met 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het algemeen beginsel van voorzichtigheid, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster houdt in een eerste en tweede onderdeel een uitgebreid historisch en theoretisch betoog over de toepassing van het VN Vluchtelingenverdrag, in het bijzonder over de doelstelling en interpretatie van artikel 1D van dit verdrag, evenals over de mogelijkheid van UNWRA om bescherming te bieden.

In een derde onderdeel betoogt verzoekster dat haar internationale bescherming dient te worden verleend gezien de toestand in Gaza. In hoofdorde vraagt zij om de erkenning van haar vluchtelingenstatus. Zij betwist de motieven van de bestreden beslissing waar wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van haar echtgenoot dat hij door Hamas wordt geviséerd.

Zij zet hierbij het volgende uiteen:

a) Betreffend het aantal keren dat verzoeker aangehouden werd

De CGVS verwijt aan verzoeker een tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote betreffend het aantal keren dat verzoeker aangehouden werd. Terwijl verzoeker uitgelegd heeft dat hij drie keer aangehouden werd, heeft zijn echtgenote verschillende antwoorden gegeven aan deze vraag (ze heeft bij de CGVS een keer vermeld, daarna twee keer). Verzoeker legt uit dat hij aan zijn echtgenote gezegd had om zich tijdens haar verklaringen over de laatste keer dat hij aangehouden werd te concentreren (omdat hij dit keer grotere gevaar liep). Ze heeft echter ook een van twee andere keren vermeld waar verzoeker aangehouden werd. Verzoeker bevestigt dat hij 3 keer aangehouden werd, zoals hij uitgelegd heeft bij de CGVS.

b) Betreffend de inhoud van de publicatie van verzoeker op facebook in 2016

De CGVS verwijt aan verzoeker dat hij bij de DVZ verklaart heeft dat hij zich niet precies herinnert wat hij in zijn publicatie op facebook in 2016 vermeld heeft, terwijl hij bij de CGVS uitgelegd heeft dat hij geschreven had dat de leiders van de Harnas huurlingen en dieven zijn. Hij bevestigt dat toen hij bij de DVZ was hij zich niet precies herinnerde, maar na een afspraak met zijn advocaat werd het duidelijk voor hem dat hij zich in details aan alle redenen van zijn vlucht herinneren moest. Hij is zich dus alleen na zijn afspraak bij de DVZ ervan bewust geworden dat dit element ook belangrijk was, en kon zich herinneren. Verzoeker bevestigt ook dat hij door dit incident geen verder problemen gekend heeft.

c) Betreffend de facebook post van verzoeker in 2017

Verwerende partij ment dat het vreemd is dat verzoeker nog steeds en openbaar profiel op facebook had en erop publicaties post, na de problemen die hij al in 2015 en 2016 gehad heeft. Zoals verzoeker uitgelegd heeft, ging dit post niet over iemand van de Harnas, hij heeft een lid van Daesh kritiseert, wie het grondgebied verlaten had. Verzoeker verklaart dat hij inderdaad op de hoogte was van de aanwezigheid van Daesh in Gaza, maar ment dat dit inactieve secties zijn. Hij was echter niet op de hoogte dat er banden tussen Harnas en Dash zijn (persoonlijk onderhoud p20), daarom had hij niet verwacht dat Harnas hem opnieuw problemen zou veroorzaken wegens dit post.

Verder beweert de CGVS dat het vreemd is dat hoewel verzoeker na dit incident verhuisd is en zich bij zijn zus schuil hield, hij 2 keer zijn echtgenote stiekem bezocht heeft. Verzoeker benadrukt dat dit inderdaad stiekem was, hij kwam s 'nachts en ging s 'nachts opnieuw zodat hij minder gevaar zou lopen. Hij kon zijn familie niet helemaal alleen laten.

d) Betreffend het feit dat verzoeker zonder problemen legaal Gaza verlaten heeft kunnen Verwerende partij ment dat het feit dat verzoeker legaal door de Harnas controleerde grenspost bij Rafah het land verlaten heeft kunnen een teken is dat hij niet door Harnas vervolgd wordt. Verzoeker betwist dit echter, en benadrukt dat hij niet door officiële instellingen gezocht werd, het was een groep burens die hem gezocht hebben na zijn publicatie in 2017 (een militie, zie persoonlijk onderhoud verzoeker p21). Hij was dus niet onder een reisverbod. Trouwens heeft hij een geldsom (Tansiq) betaald.

e) Betreffend de door verzoeker gepostet video

Verwerende partij ment dat het niet aannemelijk is dat verzoeker een Harnas kritisch video op facebook geplaatst heeft, omdat zijn echtgenote dit niet vermeld heeft, en omdat verzoeker niet precies weet wanneer leden van Al Qassem bij zijn moeder op bezoek gekomen zijn na de publicatie van de video. Verzoeker legt uit dat hij dit niet aan zijn vrouw vermeld heeft, om haar niet nog meer onrustig te maken. Hij legt ook uit dat zijn moeder hem niet exact verklaren kon wanneer ze langs gekomen waren, ze is een oude en zieke vrouw.

f) Betreffend het feit dat verzoeker niet vreesde dat Harnas iets aan zijn nog in Gaza verblijvende familie leden iets aandoen zou

De CGVS ment dat het vreemd is dat verzoeker verder tegen Harnas op facebook (op een openbaar profiel) publiceerde, sinds hij nog familie leden heeft die er wonen. Verzoeker heeft nochtans verklaart dat hij geen goede relatie heeft met zijn broers (persoonlijk onderhoud p30-31), en dat de mensen die hem zoeken gekomen zijn weten. Wat zijn moeder betreft, is ze een oude vrouw, hij ment dus dat ze haar niets aandoen zouden.

Verzoeker ment dat verweerder haar onderzoek plicht niet op een afdoende wijze heeft uitgevoerd".

Verzoekster vraagt tot slot om een toepassing van het beginsel van het voordeel van de twijfel, waarover zij tevens een theoretisch betoog houdt. Zij concludeert:

"Overwegende dat verzoekende partij van Palestijnse afkomst is en meer bepaald uit Gaza ;

Dat verzoekende partij gezocht wordt de Hamas;

Dat verzoekende partij eveneens de algemene situatie die momenteel in Gaza heerst (zie infra) vreest ;

*Overwegende dat overeenkomstig artikel 1 A van de Conventie van Genève met betrekking tot de vluchtelingen, iedere persoon die met reden vervolging vreest, met name vanwege diens politieke overtuigingen en het behoren tot een sociale groep, erkend kan worden als vluchteling ;
Dat met betrekking tot de toepassing van het tweede lid van artikel ID van de Conventie van Genève met betrekking tot de vluchtelingen naar de uiteenzetting hierboven kan verwezen worden (zie supra) ;
Dat in het licht van bovenstaande elementen kan gesteld worden dat het CG VS de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en dat de beslissing dus het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 en artikels 1 A en D van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 schendt. De tegenpartij heeft meerdere elementen van het relaas van verzoekende partij niet (afdoende) bestudeerd, zonder een mogelijke schending van artikel 3 EVRM na te gaan, wat nochtans essentieel was om de vrees van verzoekende partij in geval van terugkeer op een correcte manier te kunnen evalueren (zie infra) ;
Dat voor al deze redenen het past om verzoekende partij te erkennen als vluchteling.”*

In ondergeschikte orde vraagt verzoekster om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij betoogt vooreerst dat wegens de actuele humanitaire en veiligheidssituatie in Gaza, de socio-economische en humanitaire situatie er zo menonwaardig is dat de standaard van artikel 3 van het EVRM is bereikt en dat kan worden gesproken van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten. Bovendien kan worden aangetoond dat alle burgers van Gaza het slachtoffer zijn van vervolging in de zin van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag. De humanitaire situatie in Gaza die al desastreus was als gevolg van de blokkade opgelegd door Israël, is aanzienlijk verslechterd sinds de operatie 'Protective edge', de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. De VN kondigde in augustus 2012 aan dat Gaza in 2020 een onleefbare plaats zal worden. In een rapport gepubliceerd in juli 2017 evalueert de VN de situatie in Gaza en wordt geconcludeerd dat de socio-economische en humanitaire situatie er nog sneller dan verwacht op achteruit gaat. Er is zelfs sprake van "dedevelopment". In 2017 en 2018 verslechterde de humanitaire situatie verder op significante wijze. De economie in Gaza staat ondertussen op instorten met belangrijke gevolgen voor de levensstandaard en de humanitaire situatie. Dit is het gevolg van de restricties opgelegd door Israël evenals van de verminderde humanitaire internationale hulp en verminderde transfers van de Palestijnse Autoriteit die de gevolgen van de opgelegde restricties in het verleden matigden. De verwachting is dat de sociaal-economische situatie er verder op zal achteruitgaan, gezien de beslissing van Israël om de enige commerciële grens met Gaza te sluiten. Anno 2018 leeft 53% van de Gazanen onder de armoedegrens, de laatste 10 jaar is het BBP gedaald met 5,3%, ongeveer 1,3 miljoen Palestijnen in Gaza zijn voedselonzekeer en de werkloosheidsgraad bedraagt 54,9%. De Gazanen zijn in het algemeen sterk afhankelijk van humanitaire hulp. Het budgettekort van UNRWA heeft en zal een belangrijke impact hebben op de voorziening van elementaire gezondheidszorg, onderwijs en voedsel. De Gazastrook blijft bovendien lijden onder aanzienlijke stroomonderbrekingen. De toegang tot drinkbaar water is kritiek. Ook de gezondheidszorg in Gaza, voor zover deze al bestaande is, staat op instorten. Gazanen zijn daarom geheel afhankelijk van medische zorgen buiten Gaza. Dit kost mensenlevens. Het tekort aan infrastructuur en de financiële problemen van UNRWA hebben ook een impact op de kwaliteit van het onderwijs. Fundamentele basismensenrechten worden de Gazaanse burgerbevolking op systematische wijze onttrokken. Deze situatie maakt het onmogelijk een menswaardig bestaan te leiden en heeft een impact op het algemeen mentaal welzijn.

Vervolgens gaat verzoekster in op de veiligheidssituatie in Gaza. Zij wijst erop dat de burgerbevolking van Gaza het slachtoffer is geweest van drie grootschalige Israëlische militaire operaties, te weten: Operation Cast Lead in 2008, Operation Pillar of Defense in 2012 en Operation Protective Edge in 2014. Daarnaast vinden er op regelmatige basis Israëlische invallen en luchtaanvallen plaats waardoor Gazanen in een voortdurende toestand van geweld en onveiligheid leven. In 2018 was er sprake van overmatig geweld door de *Israeli security forces* in de *Occupied Palestinian Territory* (inclusief Gaza), waarbij 299 Palestijnen werden gedood, onder wie 57 kinderen, en 28.878 gewonden vielen. Dat de situatie op elk ogenblik kan escaleren wordt aangetoond door de Israëlische luchtaanvallen van 25 en 26 maart 2019 op Hamasdoelwitten in Gaza. Met de luchtaanvallen reageert Israël op raketten afgevuurd vanuit Gaza waardoor een familie van zeven in Israël gewond raakte. Ondertussen werden tientallen luchtaanvallen uitgevoerd op verschillende doelwitten in Gaza, onder meer op dichtbevolkte plaatsen, residentiële gebouwen en andere private en publieke structuren. Tientallen burgers moesten hun woning evacueren, twee Palestijnse burgers raakten gewond, residentiële gebouwen werden vernietigd of aanpalende woningen beschadigd en verschillende burgers werden ontheemd. Bovendien werden de grensovergangen tussen Gaza en Israël door de Israëlische autoriteiten afgesloten tot nader order en is toegang tot de visserszone in Gaza verboden. Volgens Gisha, een Israëlische ngo, maken deze maatregelen een collectieve bestraffing van de Gazaanse

burgerbevolking uit. Dat de situatie op elk moment kan escaleren wordt verder aangetoond door het tweewekelijks rapport van OCHA in verband met de periode van 12 tot en met 25 maart 2019, waaruit verzoekster een passage citeert. De verschillende militaire operaties, waarbij cruciale civiele infrastructuur zoals onder andere ziekenhuizen, scholen en Gaza's enige elektriciteitscentrale werden vernietigd, hebben bijgedragen aan de huidige desastreuze socio-economische en humanitaire situatie in Gaza. Verzoekster wijst er voorts op dat de Grote Mars van de Terugkeer nog steeds plaatsvindt op vrijdag en dat tijdens deze protesten in 2018 en 2019 demonstranten werden gedood en verwond.

Verzoekster besluit dan ook dat het duidelijk is dat er wel degelijk sprake is van een uiterst volatiele situatie in de Gazastrook en dat deze veiligheidssituatie actueel nog steeds als problematisch dient te worden beschouwd. Zij voegt hier nog aan toe dat de Gazanen bovendien leven onder het autoritair regime van Hamas dat bekend staat als een repressief regime dat op grote schaal mensenrechtenschendingen begaat. Volgens Human Rights Watch arresteert en foltert Hamas routinematig tegenstanders en personen die kritiek uiten op het regime. Niet enkel personen met een uitgesproken profiel zoals mensenrechtenactivisten, journalisten en Fatah-leden/sympathisanten worden vervolgd maar eveneens personen zonder specifiek profiel die zich bijvoorbeeld kritisch uitlaten op sociale media. Dit wordt mede aangetoond door de agressieve onderdrukking van de protesten georganiseerd onder de slogan *"We want to live"* die recent plaatsvonden in Gaza, aldus verzoekster, die ter staving van haar betoog verwijst naar de rapporten *"Two authorities, one way, zero dissent"* van Human Rights Watch van oktober 2018 en *"Another brutal crackdown by Hamas in Gaza"* van Human Rights Watch van 20 maart 2018. Verzoekster wijst er ook op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs nog oordeelde dat de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook dusdanig erg is en overging tot de erkenning van de vluchtelingenstatus van een Palestijn (cf. RvV 8 april 2019, nr. 219 546).

Verzoekster verwijst naar het arrest M.S.S. van het EHRM en stelt dat een persoon in Gaza in de onmogelijkheid verkeert om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, zodat een verplichte terugkeer naar Gaza een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. Zij betoogt dat Palestijnse vluchtelingen op zich een bijzonder kwetsbare categorie vormen doordat hun ontheemding is bestendig in hun statuut dat nooit echt opgaat in een volwaardig burgerschap. Verzoekster wijst erop dat Israël als bezettende macht internationale verplichtingen heeft ten opzichte van de bevolking in Gaza, hetgeen nogmaals werd benadrukt door de High Commissioner for Human Rights van de Verenigde Naties in een rapport van 14 maart 2019. Er is daarenboven geen sprake van enig vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn. Dat de situatie in Gaza een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 van het EVRM die kan worden gelijkgesteld met vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag werd overigens reeds bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 7 augustus 2015, nr. 150 535, RvV 27 juni 2018, nr. 206 073).

Vervolgens gaat verzoekster in op de mogelijkheid tot terugkeer naar Gaza en stelt zij het niet eens te zijn met de mening van de verwerende partij dat het voor haar niet relevant is of een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk is, aangezien het verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 1A, in plaats van artikel 1D, van het Vluchtelingenverdrag moet worden bekeken. Evenmin is verzoekster het eens met de stelling van de verwerende partij dat het op dit ogenblik hoe dan ook mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. Vooreerst wenst verzoekster op te merken dat zij wel degelijk verklaringen heeft afgelegd waarin zij te kennen gaf dat zij in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Het feit dat de verwerende partij de verklaringen als ongeloofwaardig afdoet, quod non, doet hieraan geen afbreuk.

Vervolgens stelt verzoekster vast dat de commissaris-generaal zich voor de beoordeling van de (on)mogelijkheid om via de grensovergang in Rafah terug te keren naar de Gazastrook baseert op objectieve landeninformatie weergegeven in de COI Focus *"Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza"* van 28 november 2018, geactualiseerd op 28 februari 2019 en 25 maart 2019. Op basis van deze informatie acht verzoeker volgende elementen relevant bij het beoordelen of terugkeer naar Gaza via Rafah werkelijk praktisch en veilig mogelijk is:

- Voor terugkeer is een geldig Palestijns paspoort nodig dat volgens het CGVS gemakkelijk kan worden verkregen via de Palestijnse Missie in Brussel. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort. Het CGVS stelt dat, tenzij de persoon Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor zijn verblijf in België, er geen enkele reden is om aan te nemen dat het feit asiel te hebben gevraagd in België een hindernis vormt voor terugkeer naar Gaza. De vraag stelt zich hoe Palestijnen aan de grens, die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten en in toepassing van het Verdrag van Chicago met de verantwoordelijke luchtvaartmaatschappij worden teruggedreven naar het beginpunt van hun reis, opnieuw toegang krijgen tot Gaza. Bovendien is de grensovergang in Rafah, sinds de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw in handen van Hamas.

- Recente gebeurtenissen tonen aan dat de opening van de grensovergang in Rafah steeds een onzeker gegeven is afhankelijk van een fragiel politiek evenwicht. Na vijf jaar grotendeels gesloten te zijn geweest, was de grensovergang sinds midden mei 2018 geopend nadat Hamas in november 2017 de controle had overgedragen aan de Palestijnse Autoriteit. Na spanningen tussen de twee fracties trok de Palestijnse Autoriteit haar personeel terug en nam Hamas de controle van de grensovergang opnieuw over, waarop deze voor uitreis opnieuw werd afgesloten door de Egyptische autoriteiten. Ondertussen is de grensovergang in Rafah opnieuw geopend.

Hieruit volgt volgens verzoekster dat er wel degelijk praktische en veiligheidsbarrières zijn die de terugkeer naar Gaza belemmeren. Zij merkt op dat het CGVS voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai de maatstaven van de subsidiaire bescherming toepast terwijl volgens het standpunt van UNHCR inzake artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet dient te worden aangetoond dat de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat burgers een reëel risico lopen het slachtoffer te worden van dit geweld en daardoor niet kunnen terugkeren, maar dat welke reden dan ook die terugkeer verhindert volstaat. Het is ook geen vereiste om individueel te worden geïsoleerd.

Verzoekster wijst erop dat de Raad in twee recente arresten de weigeringsbeslissing van het CGVS vernietigt ten aanzien van Palestijnen afkomstig uit Gaza die niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 1D Vluchtelingenverdrag, omdat onvoldoende is aangetoond dat terugkeer via Rafah naar Gaza praktisch en veilig mogelijk is. De Raad baseert zich hiervoor op actuele informatie waaruit blijkt dat de grensovergang in Rafah opnieuw werd gesloten omwille van spanningen tussen Hamas en de Palestijnse Autoriteit waardoor de grensovergang, na terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw onder controle is van Hamas. De Raad stelt tevens dat de COI Focus *“Egypte. Veiligheidssituatie”* van 7 juni 2018, op basis waarvan het CGVS concludeert dat de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai is verbeterd onvoldoende actueel is. De Raad wijst er bovendien op dat net uit deze informatie blijkt dat het busvervoer waarmee Gazanen naar de grensovergang in Rafah worden vervoerd, wordt beveiligd door de Egyptische politie, die samen met het leger doelwit is van de extremistische groeperingen actief in het gebied.

Het feit dat een terugkeer naar UNRWA-mandaatgebied, Gaza, niet mogelijk is om praktische en veiligheidsredenen is voldoende grond voor een ipso facto erkenning in toepassing van artikel 1D, lid 2 van het Vluchtelingenverdrag. Verzoekster merkt nog op dat de Raad oordeelt dat ook voor Palestijnen uit Gaza die niet onder UNRWA-mandaat vallen, en op wie artikel 1D Vluchtelingenverdrag bijgevolg niet van toepassing is, de mogelijkheid tot terugkeer een belangrijke overweging vormt bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het element van terugkeer dient volgens de Raad te worden betrokken bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De Raad acht het feit dat een Palestijn om Gaza te bereiken door onveilig gebied, met name de Egyptisch Sinai, moet reizen een wezenlijk element bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming. De Raad past hiervoor mutadis mutandis de redenering van het EHRM in het arrest Salah Sheekh en de rechtspraak van de Raad van State toe, waarbij rekening wordt gehouden met het reëel risico op ernstige schade dat een persoon bij terugkeer naar zijn land van herkomst mogelijk zou lopen omdat hij binnen dat land door onveilige gebieden moet reizen om zijn bestemming te bereiken. Tot slot betwist verzoekster de beoordeling door de commissaris-generaal van de actuele veiligheidssituatie in de Sinai. Zij haalt in dit verband het artikel *“Despite military campaign, security concerns persist in Egypt’s North Sinai”* van 21 februari 2019, het artikel *“Égypte: un attentat-suicide fait sept morts dans le Sinai”* van BBC van 9 april 2019, het artikel *“Military launches raids, airstrikes in North Sinai following deadly militant attack on checkpoint”* van Madamasr van 21 februari 2019 en het artikel *“Map update: security situation in Egypt’s north Sinai”* van South Front van 26 februari 2019 aan. Zij besluit hieruit dat er, in tegenstelling tot wat het CGVS beweert, wel degelijk praktische en veiligheidsobstakels bestaan die een veilige terugkeer naar Gaza via de grensovergang in Rafah verhinderen.

Verzoekster concludeert het volgende: *“Indien, quod non, Uw Rechtspraak aan verzoekende partij de vluchtelingenstatus niet zou kunnen toekennen, zou het wenselijke zijn om aan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen daar hij een reëel risico loopt tot onmenselijke en vernederende behandelingen in geval van terugkeer naar Gaza ;*

Verder kan verzoekende partij zich niet berusten op nationale beschermingsmogelijkheden zoals hierboven duidelijk gemaakt werd ;

De inhoud van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen weerspiegelt de inhoud van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ;

Dat, in casu, verzoekende partij van mening is dat zij zich in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld bevindt en dat haar aanwezigheid in de Gazastrook een reëel risico vormt voor haar leven of persoon ;

Rekening houdend met al deze informatie, en gelet op het zeer kwetsbare profiel van verzoekende partij, moet worden geconcludeerd dat haar nationale autoriteiten haar niet zullen kunnen beschermen in geval van terugkeer naar haar land van oorsprong ;

Dat de veiligheid en de humanitaire situatie in de regio van oorsprong kritiek is en er één is van willekeurig geweld, zodat verzoekende partij, krachtens artikel 48/4, § 2, onder c), de subsidiaire beschermingsstatus moet worden verleend.”

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster de vernietiging van de bestreden beslissing.

Verzoekster voegt geen stukken toe aan haar verzoekschrift.

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 26 augustus 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in de Gazastrook wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 6 maart 2020;
- COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 21 augustus 2020.

3.2. De verwerende partij maakt op 28 september 2020 een procedurestuk over dat zij betitelt als een *“schriftelijk verslag”*, waarbij zij de COI Focus *“Territoires Palestiniens. L'assistance de l'UNRWA”* van 6 mei 2020 voegt. Beide partijen zijn het eens met de Raad dat dit procedurestuk moet worden beschouwd als een aanvullende nota in de zin van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Een schriftelijk verslag, zoals bedoeld in artikel 39/76, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet werd door de Raad immers niet bevolen.

De verzoekende partij bevestigt kennis te hebben van deze aanvullende nota en zet haar standpunt hierover mondeling uiteen.

4. Voorafgaande opmerking

4.1. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*

4.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

Ter terechtzitting van 4 september 2020 bevestigt de verwerende partij dit standpunt, maar voert zij aan dat de motivering hierover in de bestreden beslissing niet op punt staat.

De mondelinge toelichting die de verwerende partij hierover ter zitting verstrekt, was de Raad bij nader inzien niet helemaal duidelijk. De debatten werden heropend teneinde hierover klaarheid te scheppen. Dit werd ook zo toegelicht in het arrest van 18 september 2020 met nr. 241 207.

Ter terechtzitting van 2 oktober 2020 licht de verwerende partij haar aanvullende nota (verkeerdelijk getiteld ‘schriftelijk verslag’) van 28 september 2020 toe en argumenteert zij waarom verzoekster niet valt onder artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoekende partij zet vervolgens haar standpunt hierover mondeling uiteen waarbij zij benadrukt dat de uitzonderingsclausule van artikel 1D niet te restrictief mag worden geïnterpreteerd, zoals reeds onderlijnd in het verzoekschrift (p. 8-9). Ze verwijst verder naar relevante rechtspraak van het Hof van Justitie zoals onder meer in de zaak Bolbol (C-364/11), de standpunten van UNHCR en stipt aan dat de echtgenoot van verzoekster UNRWA-bijstand heeft genoten, dat zijn beschermingsverzoek door de

verwerende partij in het licht van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag werd onderzocht en dat er geen enkel element is om te beslissen dat hetzelfde niet zou kunnen gebeuren voor verzoekster.

4.3. Gelet op alle informatie en argumenten die beiden partijen zowel schriftelijk als mondeling uiteenzetten, oordeelt de Raad als volgt.

Verzoekster legt haar identiteitskaart en paspoort voor waarmee zij haar identiteit, haar Palestijnse origine en haar herkomst uit de Gazastrook afdoende aantoonde.

Deze elementen volstaan evenwel niet om vast te stellen dat verzoekster valt onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

Zoals verzoekster op pagina 10 van haar verzoekschrift zelf opmerkt, is artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet van toepassing op alle Palestijnen. In de UNHCR-richtlijnen waarnaar verzoekster zelf verwijst in haar verzoekschrift, kan worden gelezen dat het personeel toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag beperkt is tot Palestijnse vluchtelingen.

Onder Palestijnse vluchtelingen worden volgende 3 categorieën bedoeld:

- De zogenaamde 'Palestina vluchtelingen' in de zin van de Resolutie 194 (III) van de Algemene Vergadering van de VN van 11 december 1948 en daarop volgende VN Resoluties, met name die Palestijnen die als gevolg van het Arabisch-Israëliësch conflict in 1948 werden verdreven uit hun gewone verblijfplaats in dat deel van het mandaatgebied Palestina dat later de staat Israël werd, en die in de onmogelijkheid verkeren om terug te keren (ook wel genoemd 'registered refugees');
- De zogenaamde 'Palestijnse ontheemden' in de zin van de Resolutie 2252 (ES-V) van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 4 juli 1967 en de daar opvolgende VN Resoluties, met name die Palestijnen die ontheemd zijn uit Palestijns gebied dat sinds 1967 bezet wordt door Israël en die niet in de mogelijkheid verkeren om terug te keren;
- De nakomelingen van Palestina vluchtelingen en Palestijnse ontheemden.

(UNHCR "*Guidelines on International Protection no. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees*" van december 2017, p. 5-6; zie ook conclusie van AG Mengozzi in de zaak C-585/16, *Alheto*, 17 mei 2018, pt. 28-29 en 36).

Uit de "*Consolidated Eligibility and Registration Instructions*" (hierna: CERI) van 1 januari 2009, blijkt dat 'Palestina vluchtelingen' van 1948 worden geregistreerd in het registratiesysteem van de *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA), vervolgens een UNRWA-kaart krijgen als bewijs van hun registratie en bijstand van UNRWA ontvangen (hoofdstuk III.A.1 van de CERI, p. 3).

De zogenaamde 'Palestijnse ontheemden' van 1967 worden daarentegen niet door UNRWA geregistreerd en hebben dan ook geen UNRWA-kaart, maar kunnen wel UNRWA bijstand ontvangen en gebruik maken van de diensten van UNRWA (hoofdstuk III.B van de CERI, p. 6-7). Het gegeven dat 'Palestijnse ontheemden' van 1967 niet bij UNRWA zijn geregistreerd, doet derhalve geen afbreuk aan het feit dat zij niettemin vallen onder het personeel toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag (zie in deze zin ook HvJ 17 juni 2010, C-31/09, *Bolbol*, pt. 45-48).

In casu moet worden vastgesteld dat verzoekster geen Palestijnse vluchteling is en dus niet onder het personeel toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag valt. Zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald, is verzoekster immers geen 'Palestina vluchteling' van 1948 en staat zij ook niet in die hoedanigheid geregistreerd bij UNRWA noch is zij een 'ontheemde Palestijn' van 1967, en evenmin is zij een nakomeling van een 'Palestina vluchteling' van 1948 of van een 'ontheemde Palestijn' van 1967.

Deze vaststellingen worden door verzoekster niet betwist, laat staan weerlegd. Integendeel, tijdens haar gehoor bij het CGVS bevestigt verzoekster dat haar familie oorspronkelijk van Gaza is, waarmee zij in wezen te kennen geeft dat zij niet behoort tot een Palestijnse familie die elders werd ontheemd als gevolg van de vijandelijkheden in 1948 of 1967 en die een toevlucht zocht in Gaza. Later nog in haar gehoorverslag herhaalt verzoekster dat zij niet UNRWA-geregistreerd is om de reden dat zij oorspronkelijk uit Gaza komt, maar haar man wel (AD CGVS, stuk 9, gehoorverslag, p. 3 en 8).

Het is wel zo dat verzoekster gehuwd is met een nakomeling van een 'Palestina vluchteling' van 1948. Haar echtgenoot werd dan ook in die hoedanigheid bij UNRWA geregistreerd ('registered refugee'). Omwille van haar huwelijk wordt verzoekster eveneens vermeld op de UNRWA-familiekaart uitgereikt op naam haar echtgenoot, maar enkel omdat zij een zogenaamde 'non-refugee wife' is. Uit de CERI blijkt immers dat 'non-refugee wives' in aanmerking komen om zich in te schrijven voor UNRWA diensten (zie

hoofdstuk III.A.2 van de CERI, p. 6, punt 2.5, en p. 32; alsook de COI Focus *“Territoires Palestiniens. L’assistance de l’UNRWA”* van 6 mei 2020, p. 8). Het is enkel omwille van haar huwelijksband en haar hoedanigheid van ‘non-refugee wife’ dat verzoekster in aanmerking kwam om geregistreerd te worden om de diensten van UNRWA te ontvangen.

Het enkele gegeven dat verzoekster op de UNRWA-familiekaart van haar echtgenoot staat geregistreerd en eventuele UNRWA bijstand heeft ontvangen, brengt haar dus niet onder het personeel toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag daar zij als ‘non-refugee wife’ niet behoort tot één van de drie voormelde categorieën van Palestijnse vluchtelingen en, desgevallend, dan ook niet in die hoedanigheid van Palestijnse vluchteling beroep heeft gedaan op eventuele bijstand van UNRWA.

Louter ten overvloede, verwijst de Raad naar de uitspraak van het Immigration and Protection Tribunal van Nieuw-Zeeland van 23 december 2015, waarnaar verzoekster refereert in voetnoot 18 van haar verzoekschrift. Daarin kan worden gelezen dat volgens deze rechtbank de vermelding “RC” op de UNRWA-kaart zou staan voor “*registration category*”. De rechtbank meent dat met nummer “01” die personen worden geduid die vallen onder hoofdstuk III.A.1 van de CERI, met name de zogenaamde ‘Palestina vluchtelingen’ van 1948, terwijl met het nummer “02” die personen worden geduid die vallen onder hoofdstuk III.A.2 van de CERI, met name personen die geen ‘Palestina vluchtelingen’ van 1948 zijn maar niettemin in aanmerking komen om geregistreerd te worden door UNRWA en bijstand te ontvangen, zoals ‘non-refugee wives’. In casu wordt in de UNRWA-familiekaart bij de naam van verzoekster onder de vermelding “RC” het nummer “02” vermeld.

4.4. Al het voorgaande in acht genomen, besluit de Raad dat artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag derhalve niet van toepassing is op verzoeksters geval.

Bijgevolg moet haar verzoek om internationale bescherming worden onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeksters vluchtrelaas is volledig geënt op de problemen die haar echtgenoot heeft aangevoerd in zijn verzoek om internationale bescherming. Ook verzoeksters concrete uiteenzetting in haar verzoekschrift aangaande de vrees voor vervolging is identiek aan de uiteenzetting die haar echtgenoot heeft aangehaald in het door hem bij de Raad aanhangig gemaakte beroep. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, werd bij arrest van 30 oktober 2020 met nr. 243 506 de uitsluiting van verzoeker van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bevestigd. In dit arrest kan worden gelezen als volgt:

"Na lezing van het administratief dossier, is de Raad echter in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat de persoonlijke feiten die verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, niet aantonen. De commissaris-generaal wijst terecht op de volgende tegenstrijdigheden en/of onaannemelijkheden in verzoekers vluchtrelaas.

Vooreerst zijn er de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote over het aantal keer dat verzoeker werd aangehouden naar aanleiding van kritische Facebookposts. Er zijn tevens tegenstrijdigheden binnen de verklaringen van verzoekers echtgenote zelf. Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift is niet van aard om deze tegenstrijdigheden te verklaren omdat dit betoog nieuwe tegenstrijdigheden aan het licht brengt. Zo stelt verzoeker dat hij "uitgelegd heeft dat hij drie keer aangehouden werd". Dit strookt evenwel niet met verzoekers eigen verklaringen bij DVZ en het CGVS, waarbij hij telkens melding heeft gemaakt van één arrestatie naar aanleiding van een Facebookpost in maart 2016. Zo kan in het verslag van het gehoor bij DVZ het volgende antwoord worden gelezen op de vraag "heeft u behalve die drie dagen in een al abbas-politiekantoor nog langer vastgezet?": "neen, ik ben weggelopen" (zie AD CGVS, stuk 18, vragenlijst DVZ, vraag 3). Ook tijdens het gehoor bij het CGVS maakt verzoeker geen gewag van een andere arrestatie dan deze naar aanleiding van de Facebookpost in maart 2016. Verzoekers huidige verklaring dat hij drie keer werd aangehouden valt dan ook niet te rijmen met zijn eerdere verklaringen. Een nieuwe tegenstrijdige verklaring kan bezwaarlijk

reeds tegenstrijdig bevonden verklaringen verschonen. Verzoeker kan zijn huidige verklaring van drie arrestaties dan ook niet aanwenden om te trachten de tegenstrijdige verklaringen van zijn echtgenote te remediëren, door te stellen dat hij aan zijn echtgenote heeft gezegd “om zich tijdens haar verklaringen over de laatste keer dat hij aangehouden werd te concentreren”. Hoe dan ook verklaart dit de veelvuldig wisselende verklaringen – gaande van één arrestatie, naar “ontelbare keren”, dan wel twee keer of vier keer – van verzoekers echtgenote niet. De Raad dient dan ook vast te stellen dat verzoeker de door de commissaris-generaal terecht vastgestelde tegenstrijdigheden omtrent het aantal arrestaties niet kan verklaren, noch kan verschonen. Deze flagrante tegenstrijdigheden hebben bovendien geen betrekking op een louter detail in verzoekers vluchtrelaas, doch betreffen essentiële elementen.

Het is weinig aannemelijk dat verzoekster zich bij de DVZ niet meer kan herinneren welke commentaar hij juist heeft geplaatst op Facebook in 2016 bij een artikel over Hamas, terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat hij toen heeft geschreven dat de kopstukken van Hamas dieven en huurlingen zijn. Verzoeker stelt dat hij zich enkel na zijn afspraak bij de DVZ en na een gesprek met zijn advocaat bewust werd van het feit dat het belangrijk is dat hij zich zijn commentaar kon herinneren. Deze weinig ernstige uitleg kan niet overtuigen. Verzoekers uitlatingen op sociale media ten aanzien van Hamas vormen de aanleiding van zijn beweerd vrees en liggen aan de bron van zijn vlucht en zijn vraag om bescherming. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker zich zulk kernelement van zijn relaas, met name zijn commentaar op Facebook, nog wel herinnert. Dit was niet het geval en doet afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Het is verder onaannemelijk dat verzoeker – ondanks zijn eerdere arrestatie naar aanleiding van een Facebookpost – opnieuw een commentaar post op een openbaar, en dus voor iedereen toegankelijk, Facebookprofiel. Er wordt in de bestreden beslissing terecht aangegeven dat de verschafte verantwoording hiervoor – de commentaar had betrekking op Daesh en verzoeker was zich niet bewust van hun aanwezigheid in Gaza – niet kan overtuigen. Verzoeker heeft doorheen zijn gehoor immers meermaals aangegeven van iedereen in zijn regio te weten tot welke groepering zij behoren en gaf aan te weten dat Daesh wel degelijk in Gaza aanwezig is (AD CGVS, stuk 8, gehoorverslag, p.19). De Raad wijst er hierbij op dat verzoeker tijdens zijn gehoor bij het CGVS ook uitdrukkelijk heeft aangegeven dat bepaalde personen in Gaza niet akkoord waren met het beleid na de staatsgreep van Hamas en een eigen groepering hebben opgericht, zoals Daesh (zie AD CGVS, stuk 8, gehoorverslag, p. 19). Eveneens heeft verzoeker verklaard dat bepaalde leden die officieel tot al-Qassam behoren, eigenlijk deel uitmaken van Daesh (zie *ibid.* p. 20). Het betoog in het verzoekschrift kan geen afbreuk aan doen aan voormelde. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar “problemen die hij al in 2015 en 2016 gehad heeft”, is het niet duidelijk welke problemen hij in 2015 heeft gekend. Zoals hierboven reeds uiteengezet, heeft verzoeker enkel gewag gemaakt van een arrestatie in maart 2016, naar aanleiding van een Facebookpost van dezelfde maand. Verzoeker tracht thans de onaannemelijk geachte verklaring – dat hij niet zou hebben geweten dat Daesh in Gaza aanwezig was – te remediëren, door te stellen dat hij inderdaad op de hoogte was van de aanwezigheid van Daesh, doch dat hij meende dat dit inactieve secties waren. Deze verklaring betreft echter een loutere post factum-verklaring, die na reflectie is tot stand gekomen en geen afbreuk vermag te doen aan de eerder onaannemelijk en/of tegenstrijdig bevonden verklaringen. De verklaring in het verzoekschrift dat verzoeker niet wist dat er banden zijn tussen Hamas en Daesh is verder manifest in strijd met zijn eerdere verklaring bij het CGVS dat bepaalde leden van al-Qassam eigenlijk behoren tot Daesh (zie *ibid.*, p. 20).

De commissaris-generaal merkt vervolgens met reden op dat verzoekers handelwijze – waar hij, nadat hij onderdook, zijn echtgenote tweemaal ging opzoeken – onverenigbaar is met de gekoesterde vrees. Door louter te benadrukken dat hij 's nachts op bezoek ging en dit stiekem deed, verandert hij niets aan voormelde appreciatie. De Raad merkt in deze op dat verzoeker zelf heeft verklaard dat personen in de nacht bij zijn echtgenote aan de raam kwamen zoeken of verzoeker thuis was (zie *ibid.*, p. 23). In acht genomen dat verzoeker wordt gezocht door een bende en dat hij door zijn echtgenote op de hoogte wordt gesteld dat deze bende hem tevens 's nachts komt zoeken, is het moeilijk verenigbaar met de voorgehouden vrees dat verzoeker zodanig risicovol zou handelen om zich tot tweemaal toe binnen het bereik van deze bende te plaatsen, om zijn echtgenote te bezoeken.

Wat betreft de grensovergang, wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoeker legaal de grens heeft overgestoken, via de grenspost Rafah die door Hamas zelf wordt bewaakt. De commissaris-generaal motiveert terdege dat dergelijks onverenigbaar is met het gegeven dat verzoeker door Hamas zou worden gevisieerd. Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat hij niet werd gevisieerd door Hamas zelf, doch door een niet-officiële militie. De Raad kan evenwel enkel opmerken dat, hoewel verzoeker in zijn gehoor op het ene moment voorhoudt dat hij wordt gezocht door een bende “jongens

uit de buurt”, hij op een ander moment stelt dat hij problemen heeft met de verantwoordelijke van de groepering “Haytam Al Mishal”, die bestaat uit leden van al-Qassam (Hamas) en Daesh en dat hij de personen van de bende heeft kunnen identificeren als leden van (de politie van) Hamas (zie *ibid.*, p. 20 en 23). Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt aldus dat hij wel degelijk op de radar van al-Qassam (Hamas) stond.

Wat betreft de recente problemen – gelieerd aan het in België posten van een video omtrent de wantoestanden van Hamas bij de betogingen – stelt de commissaris-generaal dat deze niet ernstig kunnen worden genomen. Het is weinig aannemelijk dat verzoekers echtgenote geen weet heeft van het posten van een video. Verder legt verzoeker wisselende en/of vage verklaringen af over de draagwijdte van de problemen ten gevolge van het posten van de video. Eveneens wordt er door de commissaris-generaal op gewezen dat het onbegrijpelijk is dat verzoeker op een openbaar Facebookprofiel actief blijft, terwijl zijn familie nog in Gaza verblijft en hierdoor mogelijk in zijn plaats zouden kunnen worden gevisieerd door Hamas. Verzoeker stelt thans dat hij zijn echtgenote niet op de hoogte heeft gesteld van het posten van een video, omdat hij haar niet nog meer ongerust wilde maken. In deze wijst de Raad er vooreerst op dat uit het gehoor van zijn echtgenote blijkt dat zij wel degelijk op de hoogte was van verzoekers uitgebreide activiteiten op Facebook (zie AD CGVS, stuk 9, gehoorverslag echtgenote, p. 14-15). Aangezien verzoekers echtgenote klaarblijkelijk reeds op de hoogte was van verzoekers diverse activiteiten op Facebook en de consequenties die deze activiteiten met zich mee kunnen brengen, ziet de Raad niet in waarom verzoeker alsnog de noodzaak zou voelen om het posten van een video te verzwijgen.

Verzoeker tracht verder zijn gebrek aan kennis omtrent het tijdstip van de zoekactie door al-Qassam te verschonen, door te stellen dat zijn moeder oud en ziek is en niet exact kon verklaren wanneer zij langs waren gekomen. Tijdens zijn gehoor stelde verzoeker evenwel enkel dat hij niet meer precies weet wanneer al-Qassam hem was komen zoeken, maar dat dit “ergens op papier [staat]” (zie AD CGVS, stuk 8, gehoorverslag, p. 29). Verzoekers gebrek aan kennis omtrent een element van zijn vluchtrelaas kan bezwaarlijk worden verschoond door een verklaring die na reflectie is tot stand gekomen en die niet strookt met hetgeen eerder werd verklaard. Verzoeker brengt ook geen enkel element aan dat een ander licht werpt op de vaststelling van de commissaris-generaal dat hij vooreerst heeft verklaard dat de consequenties van het posten van de video beperkt waren tot bedreigingen via Facebook en slechts in tweede instantie – na te worden gewezen op eerdere andersluidende verklaringen – melding maakt van de zoekactie door al-Qassam.

Wat betreft de vrees voor represailles ten aanzien van de in Gaza resterende familieleden, kan de Raad enkel vaststellen dat er geen touw kan worden vastgeknoopt aan verzoekers verklaringen dienaangaande. Zo stelt verzoeker enerzijds dat zijn broer genoodzaakt was tegenover Hamas te verklaren dat hij niets meer met hem te maken had en dat ze verzoeker mochten doodschieten, omdat hij anders zou zijn meegenomen (zie *ibid.*, p. 30). Eveneens haalt verzoeker een situatie aan van een andere Gazaan, die een gelijkaardige video heeft gepost, waarbij laatstgenoemde een bedreiging ontving van Hamas, dat ze de handen van zijn moeder zouden breken (zie *ibid.* p. 25). Ondanks deze eerdere verklaringen, stelt verzoeker verder in zijn gehoor dat hij niet zou verwachten dat Hamas iets tegen zijn familie zou doen (zie *ibid.*, p. 30). Verzoekers uiteenzetting in zijn verzoekschrift is geenszins van aard om voorgaande verklaringen te verhelderen. Zo stelt verzoeker dat hij heeft verklaard dat hij geen goede relatie had met zijn broers en dat dit is geweten door de personen die hem zoeken. Hiermee haalt hij de door hem afgelegde verklaringen evenwel volledig uit hun context, waarbij duidelijk blijkt dat zijn broer enkel zou hebben voorgehouden niets meer met verzoeker te maken te hebben uit angst om zelf te worden meegenomen. Uit niets blijkt dat verzoeker en zijn broers daadwerkelijk geen goed contact meer met elkaar hebben, laat staan dat dit door Hamas zou zijn geweten. Integendeel heeft verzoeker verklaard nog regelmatig contact te hebben met zijn broers (zie *ibid.*, p. 7). Verzoeker slaagt er niet in een ander daglicht te werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal dat het niet aannemelijk is dat Hamas genoeg zou nemen met de verklaring van verzoekers broer dat hij niets met verzoeker te maken heeft en dat zij hem zonder meer met rust zouden laten. Wat betreft verzoekers moeder, stelt hij dat hij er gerust op was dat ze een oudere vrouw niets zouden aandoen. In deze kan de Raad enkel opmerken dat verzoeker tijdens zijn gehoor zelf een verhaal oprakelt van een individu, die zich op gelijkaardige wijze als verzoeker heeft gedragen, wiens moeder hierdoor wel degelijk werd bedreigd (zie *supra*).

De overige door verzoeker voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt: De identiteitskaart van uw echtgenote (d.d. 8/12/15), de geboorteakte van uw zoon Z., de geboorteakte van uw zoon Y. en andere documenten in dit verband en de kopieën van uw

identiteitskaart (d.d. 9/6/'16), uw paspoort (d.d. 18/8/'16), het paspoort van uw echtgenote (d.d. 26/9/'16), het paspoort van uw zoon Z. (d.d. 16/10/'16), uw Duitse identificatiekaart als asielzoeker, het visum voor Libië van uw echtgenote en zoon (d.d. 20/8/'17) en de pagina van uw beslissing in Oostenrijk, vormen enkel een indicatie met betrekking de identiteit, herkomst en eerdere verblijfplaatsen van uw gezinsleden en u. U legde ook uw UNRWA-kaart neer. Uw identiteit als UNRWAgeregistreerde Gazaan wordt echter niet betwist. Wat betreft de Facebookposts die u voorlegt als bewijs dat u via Facebook werd bedreigd omwille van hetgeen u op dat platform plaatste, dient te worden opgemerkt dat deze slechts weinig bewijswaarde hebben. Dergelijke zaken kunnen immers gemakkelijk geënceneerd worden en door eender wie opgesteld zijn. Ze kunnen allerminst als bewijs gelden voor uw beweringen dat u werkelijk werd bedreigd.”

De Raad besluit dat verzoeker er niet in slaagt om de bovenvermelde bevindingen van de commissaris-generaal aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Deze bevindingen vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het relaas en zijn pertinent alsook correct. Deze bevindingen blijven gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen. Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad deze bevindingen op zich voldoende om in navolging van de commissaris-generaal te besluiten dat de persoonlijke feiten die verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten niet aantonen wegens de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid die voortvloeit uit de tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden.”

Verzoekster, die thans een identiek verweer voert als haar echtgenoot, brengt geen elementen aan die voormelde appreciatie kunnen veranderen. Evenmin brengt zij andere elementen aan waaruit blijkt dat zij bij terugkeer naar haar land van gewoonlijk verblijf een persoonlijke vrees voor vervolging koestert. In zoverre zij nog wijst op de algemene veiligheidssituatie in Gaza, wijst de Raad erop dat deze vrees wordt onderzocht in het kader van de beoordeling van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming (zie infra). Waar verzoekster nog stelt dat ieder persoon die met reden vervolging vreest, “*met name vanwege diens politieke overtuigingen en het behoren tot een sociale groep*”, kan worden erkend als vluchteling, concretiseert zij deze stelling niet voor haar eigen situatie. De Raad benadrukt nogmaals dat verzoekster zich voor haar vluchtrelaas volledig heeft geënt op het vluchtrelaas van haar echtgenoot, dat ongeloofwaardig werd bevonden. Verzoekster heeft geen persoonlijke problemen, gelinkt aan haar politieke overtuigingen of het behoren tot een sociale groep, aangehaald.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Aangezien verzoeker niet aannemelijk weet voor te stellen dat zij in geval van terugkeer naar Gaza een vrees ten aanzien Hamas zou hoeven te koesteren, is de stelling in het verzoekschrift dat zij geen beroep kan doen op nationale beschermingsmogelijkheden in casu niet dienstig.

7. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van haar vluchtmotieven en vluchtrelaas kan verzoekster zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

7.2. De Raad benadrukt verder dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoekster rekening moet worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëliësch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëliësche en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften, volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en

Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

7.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen. Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 128-131).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

7.4. Het CGVS en de Raad betwisten noch ontkennen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) wordt veroorzaakt door het Israëlijs-Palestijns conflict wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, *“Operatie Beschermde Rand”* in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlijsche autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact hebben (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook.

Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoekster zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza maar concreet aannemelijk dient te maken dat zij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures”* van 19 december 2018 blijkt immers dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, maar dat niet elke persoon in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëlijsche blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden

gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg moet verzoekster aantonen dat haar persoonlijke socio-economische situatie dient te worden bestempeld als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Er geldt hierbij een hoge drempel alvorens artikel 3 van het EVRM geschonden kan worden geacht, hetgeen impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat deze drempel wordt bereikt wanneer verzoeksters persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in haar elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt echter dat haar individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: *“Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is. Zo geeft uw echtgenoot aan dat jullie in Gaza een goede woning hadden (CGVS 18/12676 p.14). Ook u verklaart dat jullie het goed hadden in Gaza (CGVS p.16). Jullie woonden er in een appartement dat uw echtgenoots eigendom was. Uw echtgenoot geeft tevens aan dat de gemeente waar u woonde goede diensten verleende. De straten en parken waren netjes en er was goed drinkwater voorhanden (CGVS 18/12676 p.5). Ook uw moeder, broers en zussen hebben een eigen woning. Uw moeder krijgt een financiële tegemoetkoming sinds het overlijden van uw vader. Verschillende van uw broers werken nog steeds in Gaza (CGVS p.4-5). Uw echtgenoot heeft verschillende jobs uitgeoefend binnen en buiten Gaza (CGVS 18/12676 p.9-11). Zijn familie had een eigen chauffeur (CGVS 18/12676 p.21). Hij kon ook zonder moeite jullie reis naar Europa financieren (CGVS 18/12676 p.27).”*

Uit verzoeksters verklaringen over haar persoonlijke situatie volgt derhalve niet dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor zij onmogelijk kan voorzien in haar elementaire levensbehoeften op het gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat haar echtgenoot heeft verklaard dat hij niet in staat zou zijn een nieuwe baan te vinden of een nieuwe zaak te heropenen, leest de Raad dit niet in het gehoorverslagen van verzoekster of haar echtgenoot. Ook de verwijzing van verzoekster naar de verklaringen van haar echtgenoot, dat zijn broers en zussen zijn woning zullen opeisen wanneer zijn moeder zal overlijden, leest de Raad niet terug in de gehoorverslagen. Haar echtgenoot heeft weliswaar verklaard dat het appartementencomplex waarin zijn woning zich bevindt eigendom is van de familie (zie AD CGVS, stuk 8, gehoorverslag echtgenoot, p. 3), doch nergens heeft hij gewag gemaakt van een opeisen van zijn woning door zijn broers en zussen. De bewering dat verzoekster of haar echtgenoot niet zou kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften van zichzelf en hun familie, vindt geen steun in hun verklaringen. Waar zij nog stelt dat haar moeder enkel voldoende heeft om zichzelf te ondersteunen en haar broers enkel voldoende hebben om voor hun eigen gezin te zorgen, toont verzoekster als dusdanig niet aan dat zij zou moeten terugvallen op de steun van haar familie. De Raad benadrukt nogmaals dat verzoekster niet heeft weerlegd dat haar situatie behoorlijk was.

Aldus brengt verzoekster geen concrete, op haar persoon betrokken feiten en elementen aan die ander licht kunnen werpen op de evaluatie van haar persoonlijke omstandigheden in de Gazastrook.

Het geheel dat voorafgaat in acht genomen, oordeelt de commissaris-generaal dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoeksters verklaringen kan worden afgeleid dat er in haren hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe hebben geleid dat zij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren. Verzoekster brengt evenmin concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat zij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster de Gazastrook heeft verlaten of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat zij in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

7.5. De Raad oordeelt dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betwist dat zij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. Zij gaat uitvoerig in op de situatie aan de grensovergang in Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinai.

Voor wat betreft de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 25 maart 2019 en de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort verkrijgen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verwerven van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men beschikt over een identiteitskaartnummer. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor het uitreiken van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Rekening houdend met het gegeven dat verzoekster beschikt over haar identiteitskaart en een kopie van haar Palestijns paspoort zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat zij niet in de mogelijkheid is om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade in Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Onder deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade in Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang in Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, waar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”*) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen, gericht tegen militaire voertuigen en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die worden verdacht van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet worden gevisieerd, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de *‘Comprehensieve Operatie Sinai 2018’*, die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinai in Sinai te elimineren. De operatie leek haar vruchten af te

werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinaiï in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om zijn veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden en in bepaalde zones van Sinaiï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, waarvan de bewegingsvrijheid wordt beperkt.

Er is in de Sinaiï in Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet worden besloten dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaiï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien merkt de Raad op dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaiï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds zouden zijn gevisieerd door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er worden gesteld dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoekster brengt in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De argumentatie in het verzoekschrift en de verschillende rapporten en persartikels waarnaar wordt verwezen zijn niet van die aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de mogelijkheid tot terugkeer naar Gaza, inclusief de veiligheidssituatie in de Sinaiï, in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinaiï nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoekster aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang wordt geopend, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om de Gazastrook in en uit te reizen. In de praktijk is de grensovergang in Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend is geopend sinds september 2014, toen deze werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, haar personeel terug te trekken van de grensovergang in Rafah heeft ertoe geleid dat deze sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november

2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik werd gevreesd dat de situatie aan de grensovergang in Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte). Van enige wachttijd is dan ook geen sprake.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zal worden ondervraagd over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook heeft verlaten, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven in Caïro, de feedback die werd gegeven door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat-terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egyptair. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het hele jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost in Rafah wordt aan Palestijnse zijde al jarenlang enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa hadden verbleven behandelde, zou dit ongetwijfeld zijn gemeld door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleest in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, heeft gefolterd of onmenselijk of vernederend heeft behandeld. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen.

Verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Aan de door haar voorgehouden problemen die haar echtgenoot met Hamas heeft, kan immers geen geloof worden gehecht. Er kan dan ook redelijkerwijs van worden uitgegaan dat Hamas verzoekster niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoekster heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in haren hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Ter terechtzitting van 4 september 2020 houdt verzoekende partij voor dat gelet op de COVID-19-crisis een actualisering van de landeninformatie nodig is. Met name is niet onderzocht of de grens in Rafah open is, gelet op COVID-19. De verzoekende partij laat echter na concrete elementen voor te leggen die aantonen, of op zijn minst aanwijzingen vormen, dat de COVID-19-crisis een zodanige impact heeft gehad op de mogelijkheid voor UNRWA om bijstand te leveren of op de socio-economische dan wel humanitaire situatie en op de mogelijkheid tot terugkeer via Rafah, dat een actualisering van de

landeninformatie zich opdringt.

Op de terechtzitting stelt de verzoekende partij dat de grens met Rafah is gesloten sinds maart 2020. Daargelaten de vaststelling dat ze dit betoog geenszins staft, moet worden opgemerkt dat verschillende landen nationale lockdowns hebben afgekondigd en hun grenzen tijdelijk hebben gesloten in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die worden getroffen door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd worden getroffen om de coronapandemie in te dammen. Het gaat dus om specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg tijdelijk van aard zijn. Deze sluiting van de grenzen is strikt verbonden aan een uitzonderlijke gezondheids-situatie die volledig losstaat van enig politiek motief. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de grensovergang in Rafah definitief is gesloten, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. Verzoekster brengt ook geen enkel bewijs aan dat zij op dit moment voor een lange tijd wordt geconfronteerd met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Ten overvloede benadrukt de Raad nog dat de COVID-19-pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad in casu niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer naar Gaza belemmeren.

7.6. De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire”* van 7 juni 2019, de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019”* van 10 september 2019 en de COI Focus *“Territoires Palestiniens –Gaza. Situation sécuritaire”* van 6 maart 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas in 2007 en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om te bewerkstelligen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschoefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire *“Operatie Beschermde Rand”* startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld worden vastgesteld. Op 12 en 13 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het bombarderen van zo'n 150 doelen gelinkt aan Hamas of de Islamitische Jihad. Dankzij bemiddeling van Egypte werd op 13 november 2018 een staakt-het-vuren afgekondigd.

Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een raket die maandag 25 maart 2019 “per vergissing” vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het *Palestinian Centre for Human Rights* (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten waren gelegen. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en

waarin tevens een verzekeringsmaatschappij was gehuisvest. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren het doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83 mensen, onder wie 44 kinderen, werden ontheemd. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelden de betrokken partijen sinds 25 maart met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël.

Voorts leest de Raad in de landeninformatie dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten af op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. De Israëlische mensenorganisatie B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie met raketten. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn "luchteenheid". Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marinedoelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november een staakt-het-vuren van kracht. In de

nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, hetgeen werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, onder wie acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij het uitvoeren van zijn verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de 'deal van de eeuw' door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dichtbij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die werden georganiseerd in het kader van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve Maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigde het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en probeerden de organisatoren van de manifestaties het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als *"relatief hoog"*, hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die werden georganiseerd in het kader van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse dodelijke slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (*“zone-tampon”*), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 24 februari 2020 29 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten en vijf Palestijnse burgers zijn omgekomen in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op 27 augustus 2019 vielen er bij drie niet-opgeëiste zelfmoordaanslagen een tiental slachtoffers in Gaza-Stad. Als gevolg hiervan riep Hamas de noodtoestand uit en verrichte talrijke arrestaties in de jihadistische milieus in Gaza. Sindsdien voert Hamas *“een geheime oorlog”* tegen de salafistische groeperingen en met name tegen de aanhangers van de Islamitische Staat.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen en mee in aanmerking genomen de vaststellingen uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures”* van 19 december 2018, besluit de Raad dat, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld, zoals ook in 2019 meermaals is gebeurd, er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door zonder meer te verwijzen naar en te citeren uit landeninformatie over Gaza, die (groten)deels dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gesteund, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoekster geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Ook de verwijzing naar rechtspraak van deze Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad herhaalt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen moet worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Verzoekster laat verder na het bewijs te leveren dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Gaza. Er zijn geen elementen die erop wijzen dat er voor verzoekster omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld

7.7. Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Waar verzoekster in de hoofding van haar middel verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoekster in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Echter werd het vluchtrelaas niet geloofwaardig bevonden en zijn er voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoekster heden dreigt te worden vervolgd door Hamas. Bijgevolg is verzoeksters verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtredenen uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES